

[Else-Merete Ross.]

militærnægteres arbejde i retning af et af disse landes ordning end den, som er forelået i det foreliggende lovforslag.

Ved første behandling i sidste samling var det mit indtryk, at der ikke ligefrem blæste nogen gunstig vind for lovforslaget. Man kan naturligvis være uenig om et lovforslag, men jeg synes, man sporede en vis uvenlighed eller irritation over for de mennesker, der er militærnægtere. For eksempel sagde en af de ærede ordførere, at militærnægterne

„næsten udelukkende repræsenterer religiøse sekter eller politiske yderpunkter“. I den anledning undersøgte de unge i Kompedallejren, hvorledes det forholdt sig, og jeg vil gerne bede om tilladelse til at citere en udtalelse fra Kompedallejren:

„I religiøs henseende har vi af de 35 mand i lejren én, der bekender sig til en sekt, én katolik og nogle medlemmer af folkekirken. Hvad de politiske bekendelser angår, har vi repræsentanter for samtlige danske partier — med undtagelse af de uafhængige. Der er naturligvis her tale om, at tilhængere for visse partiers vedkommende står i opposition til deres partis militærpolitik.“

Vi har i 1917 gennemført en lov, der gav regler om overførelse til civilt arbejde af værnepligtige, for hvem militærtjeneste er uforenlig med deres samvittighed. Det er altså ganske lovmedholdeligt at være militærnægter. Jeg ønsker absolut ikke, at alle unge mænd skal være militærnægtere, men jeg ønsker, at man skal respektere en overbevisning, som for vedkommende fører til, at han ikke kan gøre militærtjeneste, og ikke forsøge at tillægge ham motiver, som at han ville slippe lettere fra det o.s.v.

Jeg synes, det hører med til et demokratisk samfund at kunne acceptere folk, der har en fra flertallet afvigende opfattelse, som tilfældet er med militærnægterne, ikke mindst når de for at følge deres overbevisning påtager sig den ulempe at være indkaldt 6 måneder længere end andre.

Jeg har i det sidste års tid truffet en hel del unge militærnægtere. De har alle følt livet i lejren som en stor belastning, dels fordi arbejdet, de udfører, ikke er samfundsnyttigt i den forstand, som de fortolker ordet samfundsnyttigt, dels fordi de

— det gælder særlig Gribskovlejren — ikke har tilstrækkelig mulighed for fritidssysler bare nogenlunde uforstyrret af hinanden.

Vi ønsker vel alle, at de unge i den tid, de er inde, skal få en positiv indstilling og en øget ansvarsfølelse over for samfundet. Da jeg — i hvert fald for militærnægternes vedkommende — tvivler om, at den nuværende form for beskæftigelse i lejrene bidrager til denne positive indstilling, vil mit parti gerne se på det foreliggende lovforslag i et udvalg.

Bækgaard: Som jeg sagde ved første behandling af det tilsvarende lovforslag den 6. april i år, kan jeg ikke se andet, end at denne lovgivning er aldeles overflødig, ikke mindst på baggrund af det lovforslag om ændrede regler om udskrivning af mandskab til civilforsvaret, som har været til debat her i eftermiddag og efter mit skøn har fået overvejende tilslutning. Jeg anerkender fuldt ud, at der kan være nogle mennesker, som af samvittighedsgrunde ikke ønsker at gøre militærtjeneste; men at de heller ikke ønsker at hjælpe medmennesker, som er kommet i nød på grund af en katastrofesituation, hvad der jo er civilforsvaret opgave, kan jeg ikke rigtig forstå. Vil det sige, at de samme mennesker heller ikke vil hjælpe medmennesker, som ved uforsvarlig bilkørsel eller lignende er kommet i ulykke? Uanset en ulykkes årsag må det da efter min mening være enhver medborgers simple pligt at hjælpe.

Jeg har indtryk af, at forslagsstillerne er meget imod ordet „forsvar“, enten det er i forbindelse med ordene „militær“ eller „civil“. Men kan det være til hjælp, kan mit parti gerne medvirke til, at ordet „civilforsvar“ ændres til „civilbeskyttelse“.

Jeg har ikke noget imod udvalgsbehandling, især hvis dens inornemste opgave kan være at sløjfe hele militærnægterloven.

Hvad angår den statistik, som det ærede medlem fru Else-Merete Ross kom med fra Kompedallejren, synes jeg netop, den giver udtryk for, hvordan de ser på det i sådanne lejre; den sunde fornuft er altså kun uden for lejrene.

Ordføreren for forslagsstillerne (O. Mathiasen): Jeg havde ikke regnet med at skulle tage ordet igen. Jeg havde ikke regnet